

Féljétek Istent és adjatok dicsőséget neki!

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 22:12; Prédikátor 12:15-16;
1Korinthus 3:16-17; Kolossé 3:1-2; Zsidókhöz 12:1-2;
Jelenések 14

„Itt van a szenteknek békességes türése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét” (Jel 14:12)!

Valahogy így hangzik a dán Søren Kierkegaard egy példázata a végidőről: Tűz ütött ki egy nagy színházban a színpalak mögött. Az előadás egyik szereplője, a bohóc kilépett a színpadra, hogy figyelmeztesse a közönséget: *Menjenek ki, tűz van!* A nézők ezt viccnek vélték, azt gondolták, hogy csupán a műsor része, csak tapsoltak. A bohóc megismételte a figyelmeztetést: *Induljanak kifelé, menjenek ki!* Minél határozottabban mondta, a közönség annál hangosabban tapsolt. Kierkegaard szerint így ér majd véget a világ, vagyis az egészet viccnek képzelő bölcsek egybehangzó tapsolása közepette.

Nem tréfa a világ vége, sem az odavezető események - mint tudjuk. A világ az özönvíz óta a legnagyobb válság előtt áll. A végidő szimbólumaként Péter is utal a vízözön történetére, figyelmeztet, hogy amint a régi világ víz által pusztult el, az utolsó időkben *„az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a föld és a rajta lévő dolgok is megégnék”* (2Pt 3:10). Figyelmeztetést kaptunk arról, hogy mi közeledik, tehát most fel is kell készülnünk rá.

április 16.

FÉLJÉTEK ISTENT!

A *jelenések könyvének* célja, hogy nemzedékünk felkészítsen egy népet Jézus közeli visszatérésére és az Úrral együtt átadjuk a világnak a végidei üzenetet. A könyv bemutatja Isten terveit és lerántja a leplet arról, amit Sátán forral. Isten utolsó hívó szavát közli, az egész emberiségnek szóló sürgető, örök, egyetemes üzenetét.

Olvassuk el János apostol sürgető, végidei felhívását Jel 14:7 versében (lásd még 1Móz 22:12; Zsolt 89:8; Péld 2:5; Préd 12:15-16; Ef 5:21)! Milyen konkrét dologra szólít az Ige?

A görög Újszövetségben a *phobeó* szó szerepel Jel 14:7 versében, ami azt jelenti, hogy „félni”, de itt nem olyan értelemben, mintha félni kellene Istentől, hanem „hódolat”, „csodálat” és „tisztelet” jelentéssel. Az Isten iránti abszolút hűség, az akarata előtti teljes meghajlás gondolatát fejezi ki, az istenközpontú, nem pedig énközpontú hozzáállást. Ez az ellenkezője annak, ahogyan Lucifer viszonyult Istenhez Ézs 14:13-14 versei szerint, amikor ezt mondta szívében: *„Az égbe megyek föl, Isten csillagai fölé helyezem trónomat, és az összegyülekezés hegyén telepszem meg, messze északon. A magas felhők fölé megyek föl, és hasonló leszek a Magasságoshoz”* (ÚRK).

Krisztus lelkülete azonban ilyen: *„amikor Isten formájában volt... megalázta magát, engedelmes volt halálig, mégpedig a kereszthalálig”* (Fil 2:6, 8, ÚRK).

A nagy küzdelem lényegében akörül forog, hogy elfogadjuk-e Isten akaratát. Lucifer egocentrikus módon nem volt hajlandó önmagán kívül semmiféle más tekintély előtt meghajolni. Ahelyett, hogy alávetette volna magát a trónon ülőnek, ő akart uralkodni a királyi széken. Egyszerűen fogalmazva: Isten félelme azt jelenti, hogy gondolatainkban Őt tesszük az első helyre, az önzéstől, a büszkeségtől elfordulva teljes egészében érte élünk.

Nyilván fontos, ha a három angyal közül az elsőnek éppen ez a kijelentés hagyja el elsőként az ajkát, tehát hallgatnunk kell rá!

Mi a tapasztalatod Isten félelmével? Hogyan tudnád pozitív módon elmagyarázni valakinek, hogy miért jó félni az Istent?

ISTEN FÉLELME ÉS AZ ENGEDELMESSÉG

Mit tanít még a Biblia az Isten félelméről?

Olvassuk el 5Móz 6:2, Zsolt 119:73-74 és Préd 12:15-16 verseit! Mi következik abból, ha féljük Istent?

E szakaszból kitűnik, hogy kapcsolat van Isten félelme és a parancsolatok megtartása között. Az istenfélelem a hódolat és a tisztelet hozzáállása, ami engedelmességhez vezet. A sürgető mennyei felhívás arra szólítja a kegyelem által megváltottakat, hogy engedelmeskedjenek Isten parancsolatainak (Ef 2:8-10). A kegyelem nem szabadít fel bennünket az Isten parancsainak való engedelmesség alól. Az evangélium a törvény kárhoztatásától szabadít meg, nem az engedelmesség felelősségétől.

A kegyelem nemcsak megszabadít a múlt vétkeiktől, hanem erőt is ad ahhoz, hogy istenfélő, engedelmes életet élhessünk a jelenben. Pál apostol kijelenti: *„Általa kegyelmet és apostolságot kaptunk, hogy az ő nevében való hit engedelmességére juttassunk el minden népet”* (Róm 1:5, ÚRK).

Némelyekben az a furcsa képzet él, hogy a kegyelem általi üdvösség valahogy érvényteleníti Isten törvényét vagy minimálisra csökkenti az engedelmesség szerepét. Azt hiszik, hogy ha bármit mondunk az engedelmeségről, az már törvényeskedés. *Egyedül Jézusra van szükségem!* – hirdetik. Viszont a kérdés az, hogy *„Melyik Jézusra?”* Az önmaguk által kitaláltra, vagy a Szentírás Jézusára? Az Írás Krisztusa soha nem utalt arra, hogy csökkent volna az értéke a törvényének, ami jellemének mása. Ő soha nem készített arra, hogy minimalizáljuk a Biblia tanításait, amelyek világosan bemutatják, hogy ki is Ő valójában és mi a terve a világgal. A Szentírás Krisztusa nem vezet arra, hogy tanításait csupán kegyes, de lényegtelen közhelyekké alacsonyítsuk. Krisztusban testesül meg minden tantételbeli igazság, Ő a testet öltött igazság, az életben megmutatkozott tan.

A *jelenések könyvének* utolsó felhívása arra szólít, hogy Jézusba vetett hit által fogadjunk el mindent, amit Ő felkínál. Kérlel, hogy „féljük” Istent; istenfélelmünket pedig azzal fejezhetjük ki, hogy hiszünk megváltó hatalmában, ami erőt ad az istenfélő, engedelmes élethez.

Hogyan világitanak rá az istenfélelem jelentésére Jézus szavai: *„ne féljete azoktól, akik a testet ölik meg, a lelket pedig meg nem ölhetik; hanem attól féljete inkább, aki mind a lelket, mind a testet elvesztheti a gyehennán”* (Mt 10:28).

ISTENFÉLŐ ÉLETET ÉLNI

A fogyasztói társadalom világában, amikor a szekuláris értékek az ember énjét helyezik a középpontba, a menny éppen arra hív, hogy elfordulva az énközponúság zsarnokságától és önmagunk fontosságának póffeszkedésétől Istent helyezzük az életünk középpontjába. Vannak, akiknek az élete a pénz körül forog, másoknál az örömök vagy a hatalom a központi kérdés. Megint mások talán a sportra, a zenére vagy a szórakozásra fókuszálnak. *A jelenések könyvének* üzenete harsonaszóként hív Isten félelmére, tisztele-
tére, mert Ő az életünk igazi központja.

Mit tanítanak Mt 6:33, Kol 3:1-2 és Zsid 12:1-2 versei arról, hogy Istennek kell életünk középpontjában lennie?

A föld végső küzdelmének központi kérdése az emberek elméjéért dúló harc. Ez tulajdonképpen a szövetségi hűség, a tekintély és az Isten akara-
ta iránti elköteleződés körül forog. A jó a nagy küzdelem utolsó csatáját a gondolataink uralmáért vívja a gonosz ellen. Pál apostol így tanácsol: „*az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is*” (Fil 2:5; az angol King James fordításban az *indulat* helyett az *értelem* szó szerepel – a fordító megjegyzése.). Lényünk „citadellája” az értelmünk, ez a cselekedeteink kútforrása. A „*legyen*” szó a döntésre, a választásra, az akarat tudatos cselekedetére utal. Krisztusi indulat legyen bennünk – azt jelenti az ennek érdekében meghozott döntés, hogy a gondolatainkat az örökkévalóság dolgaival töltjük meg, engedjük, hogy Jézus formálja azokat. A tetteink mutatják meg, hol tartanak a gondolataink. Isten félelme azt jelenti, hogy övé az első hely az életünkben. Figyeljük meg, hogy bizonyos értelemben milyen könnyű irányítani a gondolatainkat, legalábbis amikor ennek tudatában vagyunk! Gyakran az a baj, hogy ha nem igyekszünk tudatosan a helyes dolgokkal foglalkozni, „*az odafelvalókkal... nem a földiekkal*” (Kol 3:2), bukott, bűnös természetünk miatt a gondolataink természetes módon az alantas, világi dolgok felé húznak. Éppen ezért kell céltudatosan, szánt szándékkal azt választanunk, hogy a mennyei dolgokról gondolkozunk, ahogyan Pál mondta, élve a szabad akarat szent ajándékával.

„Továbbá, testvéreim, azokról gondolkozzatok, amik igazak, amik tisztességesek, amik igazságosak, amik tiszták, amik szeretetreméltók, amik jó hírűek, ha van valami erényes, és ha van valami dicséretes” (Fil 4:8, ÚRK). Hogyan tanulhatjuk meg azt, amit itt mond Pál?

DICSŐSÉG ISTENNEK!

Amikor az Ószövetségben vizsgáljuk az „adatok dicsőséget Istennek” kifejezés előfordulását, érdekes módon azt találjuk, hogy gyakran (de nem kizárólagosan) az isteni ítélettel összefüggésben jelenik meg (Józs 7:19; 1Sám 6:5; Jer 13:15-16; Mal 2:2), éppen úgy, mint az első angyal üzenetében (Jel 14:7). Ezzel a gondolattal találkozunk Jel 19:1-2 verseiben is: „*Halleluja, az üdvösség, a dicsőség és a hatalom az Úrén, a mi Istenünkén, mert igazak és igazságosak az ő ítéletei*” (ÚRK).

Olvassuk el 1Kor 3:16-17, 6:19-20 és 10:31 verseit! E szakaszok szerint mi az egyik módja Isten dicsőítésének?

Pál apostol szerint a testünk Isten temploma, Isten Lelke lakozik bennünk, megszentelve az Ő jelenléte által. A Szentírás arra hív mint egy kürtészó, hogy az életünk minden részében dicsőítsük Istent. Amikor Ő az életünk középpontja, egyedül arra vágyunk, hogy dicsőséget adjunk neki úgy az étrendünkkel, mint az öltözetünkkel, a szórakozásunkkal és azzal, ahogyan az emberekkel bánunk. Dicsőítjük Istent, ha a jellemét, a szeretetét mutatjuk be a világban azzal, hogy elköteleződünk akaratának teljesítése mellett. A föld végidei ítéletének fényében ez még fontosabbá válik.

Mire szólít Pál apostol Róm 12:1-2 szakaszában az életünk minden választásával kapcsolatban?

Az újszövetségi görögben a testekre vonatkozó szó az, hogy *szómata*, aminek jobb fordítása volna a lényünk teljessége – test, elme, érzelmek. Egy angol fordítás az „*okos tiszteleteteket*” helyett az „*okos istentiszteleteteket*” kifejezést használja. Más szóval, amikor az ember teljes mértékben elkötelezi magát „Isten félelme és dicsőítése” mellett minden tettel, értelmét, testét és érzelmeit neki adva, ez az okos istentisztelet. Az Isten ítéletének fényében pedig az engedelmesség elhatározása valóban jó gondolat!

Gondolkodjunk azon, hogy mit kezdünk a testünkkel! Mit tehetünk annak érdekében, hogy valóban dicsőítsük Istent a testünkkel is?

GYŐZTESEK A JELENÉSEK KÖNYVÉBEN

„Itt van a szenteknek békességes tőrése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét” (Jel 14:12). Ez a képe Isten hűségének az utolsó napokban. Viszont akkor és most is egyedül Jézusba vetett hit által tarthatja meg bárki Isten parancsolatait. Figyeljük meg, az idézett szöveg nem azt mondja, hogy a „Jézusban való hit”, bár ez rendkívül fontos, mert a „Jézus hite” kifejezéssel még többet árul el. A hit minősége tette képessé Krisztust arra, hogy győzni tudjon Sátán leghevesebb kísértései felett. A hit Isten ajándéka, amit minden hívó megkap. Amikor gyakoroljuk a Szentlélek által a szívünkbe helyezett hitet, az növekszik. A győzelem nem a saját akaraterőnk miatt következik be, hanem az élő Krisztus ereje munkálkodik általunk. Nem magunk miatt győzünk, hanem Krisztus miatt.

Mi azért lehetünk győztesek, mert Ő győzött, azért kerekedhetünk felül a kísértésen, mert Ő felülkerekedett.

Olvassuk el Zsid 4:14-16 és 7:25 verseit! Mi a győzelem eszköze, ami által istenfélő életet élhetünk és dicsőséget adhatunk Istennek?

Jézus, Isten Fia győzött az ördög ravaszágai felett. Isten ígéreteibe vetett bizalommal nézett szembe a kísértésekkel, alávetve magát az Atya akaratának, az Atya erejére támaszkodva. Benne bízva, rá nézve, belé vetett hittel mi is győztesek lehetünk. Számunkra Jézus minden mindenekben, a hármas angyali üzenet is róla szól. *A jelenések könyve* nem a vereség, hanem a győzelem üzenete, egy olyan népről szól, amely Krisztus kegyelme és ereje által győz.

A „győz” szó valamilyen formája tizenegy alkalommal fordul elő *A jelenések könyvében*. A keresztény egyházat az I. századtól napjainkig bemutató, a hét gyülekezetről szóló látomásban minden nemzedék soraiban voltak olyan hívők, akiket János „győztesnek” nevez. Az idők végén a „győztesek” örökölnek mindent (Jel 21:7). Ez nem törvényeskedés. A győzelem Jézus Krisztus által történik, akinek tökéletesen igaz, makulátlan élete révén és csakis így kaphatjuk meg az örök élet ígértét. Ez a cselekvő hit, ami átfórál, megváltoztatja az életet, csodálatos kegyelem a hívő életében.

Vannak olyan dolgok az életedben, amelyeket szeretnél legyőzni? Hogyan válthatjuk tettekre a vágyainkat? Milyen gyakorlati lépéseket tehetünk meg, hogy mi is „győztesek” lehessünk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Gondolkodjunk még Pál szavain Zsid 7:25 versében: „*üdvözíteni tudja örökre azokat, akik általa járulnak Istenhez*” (RÚF). Örökre üdvözíti! A magyar fordításokban *mindenképpen, mindenkor* vagy *örökre* szavakkal visszaadott görög szó jelentése az, hogy „teljesen”, „tökéletesen”. Jézus ment meg bennünket, a mi részünk az, hogy átadjuk magunkat neki, igényeljük a győzelmét. Benne kell bízunk, nem önmagunkban!

„Így foglalhatjuk össze a Jelenésekben a »*féljétek az Istent*« kifejezést: ez Isten utolsó hívása az emberiségnek, hogy válasszák Őt, a dicsőséges, fenséges Istent... aki győz a vele és az emberiséget illető tervével szembeszegülő gonosz erői felett (lásd Jel 14:9-11). Ez a félelem nem rettegésben, remegésben nyilvánul meg, legalábbis most (lásd Jel 6:14-17), hanem Isten törvényének örömteli és szeretetből fakadó elfogadásában, kizárólag az Ő imádságában. Egyetlen más hatalom sem tartható méltónak ilyen tiszteletre és hűségre. Valójában nincs is más választás, mert a kozmikus horizonton mutatkozó lehetőségek csupán a megsemmisülésre ítélt démoni erők tettei (Jel 16:13-14; 17:14; 20:11-15). Az Úr félelme tehát egy pozitív isteni hívás... hogy a kozmikus küzdelemben álljunk Isten oldalára, örömmel álljunk meg hatalmas dicsőséggel övezett jelenlétében, hiszen örök közösségben leszünk vele (Jel 21:3-4; 22:3-5)” (Ángel Manuel Rodriguez: *The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels' Messages*. 27. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Gondolkozzunk Isten felmérhetetlen hatalmán, aki megteremtette és fenntartja az egész világmindenséget! A kozmosz végtelenségét el sem tudjuk képzelni, akkor hogyan lehetnénk képesek felfogni, milyen a Teremtő? Tűnődjünk el azon, hogy mennyivel nagyobb, hatalmasabb nálunk, aki egy nap majd megítél bennünket!
- 2) A szentség és a győzelem bibliai fogalmairól beszélve hogyan kerülhetjük el a legalizmus csapdáját? Miért kell mindig tisztában lennünk azzal, hogy üdvösségünk egyedüli reménye Krisztusnak a kereszten, értünk aratott győzelme, függetlenül a mostani győzelmeinktől (vagy kudarcainktól)?
- 3) Miért van az, hogy gyakran elesünk a bűn feletti győzelem ígéretei ellenére is, nem érzük el az igazságnak azt a szintjét, amire Jézus adott példát és amit nekünk is megígért? Milyen hibákat követünk el, amikor nem engedjük Istennek véghezvinni az életünkben azt, amit megígért?

R. DÁNIEL IRÉN: LEVÉLVÁLASZ

Ha ősszel lábad elé hulló minden levélre
gondosan, szépen válaszolnod kéne,
s feladnod őket elsőbbséggel,
hány évig győznéd tollal, betűvel?
Látszana-e rajtuk üzeneted sora?
Mely bolygóra küldnéd? Mit írnál a lapra?
Kérdést? Választ? Panaszt? Örömet?
Ráírnád-e, hogy ősszel is köszönöd,
mit kaptál, láthatsz, hallasz, fogsz, érzel?
Azt is, mi épp agyad feszíti széjjel?

Keresnéd-e a Feladót? Ki Ő?
Világot, mindenséget, fákat teremtő,
levélhullás okát eltűró Teremtő?
Hisz gyönyörű mind: sárgán, barnán,
rozsdásan, halódva is...
Ki szépséget lop bűnünk sodrásában
sorvadó, haldokló levelekre is,
levélnek szánt téged, üdének, zöldnek,
éltető, frissítő, gyógyító hírnek,
arról, hogy van még fa, rajta jó gyümölcs,
mert mélyre fúr sok gyökere, hiszen bölcs:
forrásvizet keres, ami élteni.
Fa-létét ehető gyümölcse hirdeti.

Add, Uram, hogy rozsdás levelekre válaszoljak,
éltető vizet hozzá Tőled kapjak!